

PHILIP
ROTH
Umilirea

Traducere din limba engleză
de Ana-Maria Lișman

POLIROM
2025

Cuprins

1. În aer.....	7
2. Transformarea.....	67
3. Ultimul act.....	133

El se ridică în picioare și ocoli masa, apoi se ridică și ea, iar el o sărută.

Ea zâmbi surprinsă.

— Sunt o anomalie sexuală. Mă culc cu femei, îi spuse râzând.

— Nu era așa de greu de presupus. Și o sărută a doua oară.

— Păi și... ce faci? întrebă ea.

El ridică din umeri.

— N-aș putea spune că-mi dau prea bine seama. N-ai fost niciodată cu un bărbat? o întrebă.

— Când eram în facultate.

— Ești cu o femeie acum?

— Mai mult sau mai puțin, răspunse ea. Tu?

— Nu.

Îi simți forța din brațele puternice, îi pipăi cu stângăcie sânii grei, apoi îi strânse în palme fundul tare și o trase spre el, ca să se sărute din nou. Apoi o conduse spre canapeaua din sufragerie, unde ea, roșind violent sub privirea lui, se desfăcu la blugi și se culcă împreună cu un bărbat pentru prima dată de când terminase facultatea. La

rândul lui, el se culca pentru prima oară în viață cu o lesbiană.

Doamna decan, care o angajase și o adusese la Prescott, s-a înfuriat când Pegeen i-a spus că relația lor se terminase. Era cu opt ani mai mare decât Pegeen, câștiga de două ori mai mult, avea o funcție importantă în decanat de peste zece ani și, prin urmare, refuza să creadă sau să accepte așa ceva. Primul lucru în fiecare dimineață, o suna pe Pegeen s-o ia la rost și de nenumărate ori îi dăduse telefon în toiul nopții, țipând la ea, insultând-o și cerând explicații. O dată sunase de la un cimitir din zonă unde, o anunțase pe Pegeen, „călca totul în picioare de furie“, din cauza felului în care se purtase cu ea. O acuza pe Pegeen că se folosise de ea ca să obțină postul și apoi, de oportunistă ce era, o lăsase baltă la numai câteva săptămâni după ce obținuse ce voia. Când Pegeen se ducea seara la piscină să se

antreneze, de două ori pe săptămână, împreună cu echipa de înot, doamna decan venea să înoate la aceeași oră și făcea în așa fel încât să ocupe în vestiar dulapul de lângă al ei. O suna să o invite la film, la un curs, la vreun concert sau la cină. Suna din două în două zile să-i spună că voia să o vadă weekendul care venea. Pegeen îi spusese deja clar că e ocupată în weekenduri și că nu voia să continue să se vadă cu ea. Doamna decan o implora, țipa – uneori plângea. Pegeen era ființa fără de care nu putea să trăiască. O femeie de patruzeci și opt de ani, puternică, competentă, de succes, o femeie dinamică, pe punctul de a deveni următoarea președintă a universității Prescott – și cât de ușor era de deraiat!

Într-o duminică după-amiază a sunat la el acasă și a cerut cu Pegeen Stapleford. Axler a pus jos receptorul și s-a dus în sufragerie să-i spună lui Pegeen că era pentru ea.

— Cine e? a întrebat-o el.

— Cine să fie? i-a răspuns ea, fără nicio ezitare. Louise. Da' de unde știe unde sunt? Cum de a făcut rost de numărul tău?

Iar el s-a întors la telefon și a zis:

— Nu e nimeni pe numele de Pegeen Stapleford aici.

— Mulțumesc, a zis persoana de la celălalt capăt al firului și a închis.

Săptămâna următoare, s-au întâlnit întâmplător în campus. Louise i-a zis că pleacă pentru zece zile și, când se întoarce, Pegeen „ar face bine să-i pregătească ceva“, cum ar fi „s-o aștepte cu cina“. După episodul ăsta, lui Pegeen începuse să i se facă teamă, în primul rând pentru că Louise n-o lăsa în pace, nici după ce, încă o dată, îi spusese clar că relația lor se terminase și, în al doilea rând, din cauza amenințării pe care părea s-o întrupeze furia Louisei.

— Cu ce te simți amenințată? a întrebat-o el.

— Cum adică? Cu serviciul. Dacă-și pune mintea, nu cred că ar avea vreo limită la cât rău mi-ar putea face.

— Ei bine, tu mă ai pe mine, i-a zis el.

— Ce înseamnă asta?

— Că sunt aici. Poți să te bazezi oricând pe mine.

El era aici. Ea era aici. Posibilitățile tuturor se schimbaseră dramatic.

Primul articol de îmbrăcăminte pe care l-a cumpărat pentru ea a fost o geacă de piele, într-o nuanță arămie, strâmtă pe corp și lungă până în talie, căptușită cu lână de miel, pe care o văzuse în vitrina unui magazin dintr-o zonă pretențioasă, la vreo cincisprezece kilometri de mers prin pădure de casa lui. Intrase și cumpăraseră mărirea care, ghicise corect, trebuia să fie a ei. Haina costa o mie de dolari. Pegeen nu mai avusese niciodată un lucru atât de scump – și niciodată nu mai arătase atât de bine în ceva. Îi

spusese că era de ziua ei, indiferent când pica asta. În următoarele câteva zile, aproape că n-a scos-o de pe ea. Apoi au plecat la New York cu mașina, chipurile să ia o masă bună, să meargă la filme și să-și petreacă weekendul împreună în altă parte, iar el i-a cumpărat alte și alte haine – până la sfârșitul weekendului, cheltuisese mai bine de cinci mii de dolari pe fuste, bluze, centuri, jachete, pantofi și pulovere, ținute în care ea arăta foarte diferit față de cum era în hainele pe care le adusese cu ea în est când plecase din Montana. Când apăruse prima dată la ușa lui, avea puține haine pe care să nu le fi putut purta și un puștan de șaispe ani – și abia acum începuse să renunțe la mersul ei de puștan de șaispe ani. În magazinele din New York, după ce încerca o haină nouă în cabinele de probă, ieșea și venea unde o aștepta el, să-i arate cum îi stă și să audă ce crede el. În primele câteva ore, era atât de conștientă de sine încât se simțea paralizată; dar